

BIBLIOGRAFIA

Zum Mechanismus der Reaktion nach Takata-Ara.—Per LEO SCHINDEL.
Klinis. Wochen. vol. XXXI, pàg. 221-223.

La reacció floculant que en 1925 descriví per primera vegada Takata cercant una diferenciació entre les neumopàties, el veritable valor de les quals Jezler trobà en el diagnòstic de certes hepatopàties, ocupa avui en els nostres centres de treball científic un pla de primer ordre.

I és que la reacció de Takata sembla que dona uns resultats positius sobretot referint-se a la cirrosi hepàtica. Potser per tal de poder arreconar el Rosa de Bengala s'ha arribat a dipositar una confiança excessiva a la prova de T-A.

Perquè cirrosi hepàtica equivalia a dir un bon tant per cent de T-A positius, s'ha arribat inclús a fer dogmàtica la inversa, la qual cosa no sembla pas gens prudent.

Leo Schindel pot demostrar en el seu treball que la reacció de T-A, en presència d'àcids o d'àlcals, es pot modificar, i fins i tot arribar a una inversió total.

Els assaigs de l'autor són portats a terme amb àcids grassos inferiors, d'una banda, i amb lleixiu, per l'altra.

Agafa sèrums que donen un T-A negatiu i, afegint una solució d'àcid gras en la sèrie de dilucions aconseguix invertir sovint la reacció que dona aleshores un positiu manifest.

Per contra, si el sèrum és T positiu, per addició d'una solució alcalina, desapareixen els floculats en els tubs respectius.

De tot això, l'autor en treu la conseqüència que la reacció de Takata-Ara és positiva sempre que augmenti la proporció de globulina en el sèrum de la sang.

Altres autors han trobat T-A positiu en cirròtics i que hi ha sempre una inversió del quocient serina-globulina, sense, però, trobar-s'hi augment de l'albúmina total.

J. P.

Etudes sur la dissociation du Mycobacterium Tuberculosis.—Per K. E. BIRKHAUG.—Annales de l'Institut Pasteur. I, vol. LIV. 1935.

L'autor resumeix en aquest treball l'obra de dos anys d'intensa experiència sobre el que abans es coneixia en biologia amb el nom de «variació natural» i el seu corollari «l'eliminació dels febles» i que avui, ja sedimentada, porta el terme més modern de «dissociació», en els *Mycobacterium Tuberculosis*.

L'autor dedica tot el seu treball a un estudi profund i ample de cultius estoc de laboratori, de les varietats «*Aviaire Ninni*» i «*B*» típiques; «*Bovina Vallée*» i «*Bovina S 16*»; «*humana Anna*» i «*humana Ratti*». Fa una crítica dels treballs de Petroff sobre les dissociacions, que aquest autor i els seus col·laboradors nomenaren R («rough»), S («smooth»), FS («flatsmooth») i Ch («chromogenie») estudiant els diversos tipus de colònies de bacils tuberculosos.

Birkhaug, proposa, per simplificar, que siguin catalogades per la lletra S, les varietats de colònies de consistència cremosa i homogènia, fàcilment emulsionables en aigua fisiològica, i que, en el mitjà de Sauton (pH 7.4) mostrin una evolució difàsica. R seria la designació de les colònies seques, ceroses i molt friables, difícilment emulsionables, i que, en el mitjà de Sauton (pH 7.4) mostren una evolució monofàsica. Es nomenarien amb les lletres Ch les colònies pigmentades. En fi, les varietats FS, de Petroff, per l'autor no serien sinó una forma de la varietat S, que no es reproduiria pas d'una manera específica, però que podria engendrar totes les variacions colonials agrupades sota la denominació S de Petroff.

L'autor, per obtenir les varietats dissociades de colònies no segueix el mètode «in vitro» suggerit per Petroff, sinó el preconitzat «in vivo» per Ninni, que consisteix a injectar els bacils tuberculosos directament en el gangli limfàtic cervical del cobai.

En aquest treball estudia també els cultius del *Mycobacterium tuberculós*, des del punt de mira físico-químic, pel que fa referència a la càrrega elèctrica mesurada per electroforesi i a les variacions del pH en el medi topall dels cultius, en el decurs de deu setmanes.

Treball d'un gran interès, que no és sinó el primer d'una sèrie que l'autor es proposa realitzar sobre metabolisme, reaccions bioquímiques, serològiques, d'electroforesi, etc., respecte als cultius del bacil tuberculós.

J. P.

Extérieur du cheval, pels Drs. J. MARCQ i J. LAHAYE. Gembloux, 1934.
Les bovins, pels Drs. J. LAHAYE i J. MARCQ. Gembloux, 1935.

Amb només remarcar que les obres d'aquests dos autors es publiquen dintre la «Encyclopédie Agronomique et Vétérinaire» de Gembloux, ja en fariem el millor elogi. Els Professors Marcq i Lahaye ens donaren recentment una mostra palesa de la seva vàlua amb els seus tractats de «Genètica animal» i «Avicultura», dues obres que tenen la qualitat de posar a l'abast dels ramaders i avicultors estudiosos, les recents evolucions que han experimentat aquestes ciències.

Els dos volums que avui comentem formen part, juntament amb aquests altres dos que acabem de citar, de tot un pla orgànic per a arribar a constituir un tractat complet de Zootècnia.

En ells s'estudia la morfologia externa dels equins i bovins, i es dona al zootècnic totes les dades necessàries per al complet coneixement de les regions externes d'aquests animals, es detallen les seves qualitats i els seus defectes referits a les produccions a què hom destina els animals, és a dir, que es fa un estudi precís de les condicions morfològiques òptimes des del punt de mira zootècnic.

Aquests dos volums són una preparació a l'estudi pròpiament econòmic de les produccions dels equins i bovins. Esperem veure completat promptament aquest tractat de Zootècnia, especialment els capítols destinats al bestiar boví, per ésser el bestiar predilecte del Professor Dr. J. Marq.

E. C. i C.

Constitution de la matière et l'origine des rayonnements, per WECKERING, R. Edit. Dunot. París, 1935.

Un llibre amb més de 1.000 figures. Exactament 1.085. Millor dit, 1.085 esquemes. Són massa esquemes! A molts llibres hom hi busca el principal encert. En aquest vénen ganes de cercar-hi el principal desencert. I potser el trobarem en aquest enfarfegament d'esquemes que tradueix una imaginació molt fèrtil de l'autor. Massa fèrtil i tot. Amb aquest desig a què ens tenen acostumats els francesos d'esquematzar-ho tot, sovint hi trobem un xic massa de fantasia. En l'«Estereofísica» de Weckering, el «xic» s'ha fet «gran».

Encara hi ha un segon punt a censurar de ple a ple. La quantitat de neologismes que empra. Citem entre els que ens vénen a la ploma després d'una llegida prima del llibre *posons, negons, gravons, uni-*

trons, neltons, bipoltons, tri... poltons, aljons, centrons, protons, pactoms, etc. Potser en fa un gra massa.

En el llibre es vol fer una revisió de totes les teories modernes sobre estructura de la matèria per després supplantar la seva «estereofísica» que ja el mateix autor ens havia servit de forma més incompleta fa gairebé tres anys.

La seva concepció, despullada d'esquemes i de neologismes, mereix un elogi. L'estructura dels edificis atòmics i la molècula en l'espai, és una concepció interessant i és molt possible que doni peu a discussió. L'enfarfec amb què ens l'ha presentat, i sobretot, la fantasia que se li escapa massa sovint, fan el llibre un xic massa atrevit.

En donar compte de les altres teories, ho fa d'una manera molt incompleta. Treu a reluir la part magra i tot ho adoba amb estereofísica.

Fa girar els ulls cap a l'àtom físic de Lewis-Langmuir, i fa reviure l'abandonada concepció de Bohr. En un i altre cas dona tota la importància a l'«estructura» com a pedra fonamental de construcció, puix que amb raó es queixa de les abstraccions d'aquests darrers temps, les quals ens han portat a l'abandonament de la concepció de Bohr, però en lloc seu s'hi ha fet un àtom «matemàtic» que no hi ha manera d'agafar-lo per enlloc.

En aquest sentit el llibre de Weckering pot ésser útil.

A. O. i A.

Fisiologia aplicada, per SAMSON WRIGHT. Edit. Marín, 1935.

Això és un llibre! De tard en tard surten aquests llibres bons que s'han d'espigolar entre mil. No es tracta pas d'un llibre per a investigadors ni per a especialistes. És un resum ben fet de fisiologia aplicada. Sovint de fisiopatologia. És car i ben complet. Són les dues coses que s'ha d'exigir a un llibre d'aquesta naturalesa.

Remarquem, a més, la seva modernitat, car està posat a l'any 1935. No hi manca la innovació definitiva ni hi sobra la teoria estantissa. Està al punt dolç. Per a la gent estudiosa rendirà un fort servei.

La traducció és impecable. La presentació podria ésser millor; la impressió atapeïda i massa aprofitada. L'obra hauria guanyat molt si l'haguessin allargada amb 100 planes de paper. S'hauria d'estirar un xic la impressió.

Ben nodrit de bibliografia anglesa. Molt pobra la bibliografia d'altres nacionalitats.

No es pas una patologia general de les que s'estilen al nostre país. Ni tampoc una fisiologia pura. Es una fisiologia feta pensant en metge. La major part de les corrents són fetes pensant en biòleg, per això ens sembla encertat el títol. Això li fa perdre arrogància científica. Com a orientació per a la gent que sent la biologia, ens sembla un desencert, ja que això és empetitir la fisiologia. L'especialització ha de venir per branques ben emancipades. Les bases fisiològiques quan es toquen totes (nerviós al costat d'urinari i metabolimetria) s'han d'assajar en una biologia general àmplia, no pas d'aplicació. Aquesta deformació no l'esmentariem si no fos que justament en les nostres Universitats hi ha tendència a portar la biologia per aquest camí. I això—al nostre entendre—és enxiquir-la.

Per contra, és un llibre excellent per al professional. Es el llibre de les etimologies, si se'ns permet la metàfora. El professional que sàpiga fer aplicació d'aquesta fisiologia podrà explicar l'arrel de molts símptomes i el mecanisme de molts síndromes. Això és fisiopatologia.

A. O. i A.

Anuari de l'Associació professional d'antics alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura.—Barcelona, 1935.

L'Associació Professional d'Antics Alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona ha editat un Anuari que diu molt en favor d'ella. Són 70 pàgines de coses útils. Els anuals no poden ésser divertits ni enopits. Són més o menys útils. Aquest és ben reeixit. Rendirà servei a més gent de la que probablement havia previst l'Associació en editar-lo.

La presentació que hi fa la Directiva és ben substanciosa. No és pas, com s'acostuma en aquests casos, ni un pròleg carrincló, ni un enfilall de *queixes* de classe, ni menys un inventari de gestes conquerides per un *estament* o una classe professional. No; és més senzillament un resum històric que sense estridències petulants ensenya el que s'ha bastit i es pot bastir amb bona voluntat al mateix temps que sense humiliacions femenines deixa entreveure els esforços i contratemps amb què han hagut de lluitar per seguir la trajectòria i arribar allà on són. Un balanç encoratjador i de bon gust. Heus-ho aquí. Els gràfics que l'acompanyen, dignifiquen el text.

Per tant l'Anuari representa un *esforç* material, una *orientació* espiritual i una *transcendència* pràctica. Tot això, naturalment, en les petites proporcions que es pot esperar d'un Anuari. Com a Anuari i prou, no en parlàrem gaire. Com a exponent de totes aquestes altres coses no ens dolen prendes a fer l'elogi.

No fa tan bonic veure que tots els ex-alumnes no es trobin redreçats d'entusiasme al costat d'aquesta Associació. Es veuen baixes valuosíssimes que mirades des de fora fan mal als ulls. Contrasta el seu articulat, la seva coordinació, la seva unitat (que només així s'explica tant de rendiment amb tan poca gent) amb el «disiecta membra» d'alguns valors personals indiscutibles.

A plànyer encara alguna detall com el paper, la presentació i algun descuit d'organitzacions que rendeixen un servei evident a l'agricultura d'aquí i fora d'aquí que s'hi troben a faltar.

A. O. i A.